

udlændingesager foreligger oplysninger af en sådan karakter, at tilgængelighedsfristen på 80 år burde opretholdes. Endvidere fremgår, at Styrelsen tilføjede, at »med henblik på en identifikation af de relevante udlændingesager vil der imidlertid være mulighed for, at der gives (ansøgeren) adgang til Udlændingestyrelsens navnekartotek«.

Statens Arkiver har oplyst, at den ovenfor citerede passage stammer fra et brev til ansøgeren af 28. februar 1996.

Det skal tilføjes, at ansøger identificerede 87 navne, og at Udlændingestyrelsen på dette grundlag rekvirerede de relevante sager, der var afleveret til Rigsarkivet, med henblik på en nærmere gennemgang.

Statens Arkiver har endvidere oplyst, at Udlændingestyrelsen efterfølgende – dvs. efter den periode, der er omfattet af Statens Arkivers ovennævnte rapport – efter en gennemgang af sagerne meddelte, at man ikke kunne give samtykke til dispensation fra arkivlovens tilgængelighedsfrist. Afslaget begrundedes med, at der er tale om meget personfølsomme oplysninger, og at der ikke overfor styrelsen var oplyst sådanne særlige grunde, der kunne begrunde en fravigelse fra tilgængelighedsfristen.

Rigsarkivet skrev derefter i december 1996 til ansøgeren, at rigsarkivaren ikke kunne give den ansøgte adgang til udlændingesagerne. Samtidig meddelte Rigsarkivet, at man var indstillet på at tage spørgsmålet om adgangstilladelse op påny over for Udlændingestyrelsen. Det ville efter Rigsarkivets opfattelse kræve, at ansøger indsendte en mere specificeret beskrivelse af formålet med adgangen, herunder i hvilket omfang det var nødvendigt at udnytte navnestoffet i sagerne. På dette grundlag ville Rigsarkivet drøfte med Udlændingestyrelsen, om der kunne sættes adgangsvilkår, der gjorde adgang til benyttelse mulig.

Efter det oplyste ønskede ansøger ikke at benytte denne mulighed, hvorfor Rigsarkivet ikke foretog sig videre. Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål S 782 for så vidt angår fastsættelse af vilkår for adgang til ikke umiddelbart tilgængeligt arkivmateriale.

Jeg skal afslutningsvis bemærke, at de konkrete afgørelse i sagen henhører under Justitsministerens ressort, jf. arkivlovens bestemmelser herom. Kulturministeriet kan derfor ikke kommentere det forhold, at andre forskere eventuelt – som anført – skulle have haft adgang til de samme sagsmapper.

Jeg skal imidlertid bemærke, at afgørelser af dispensationsansøgninger må bero på skøn i den konkrete sag, og at ansøgninger i praksis vurderes på grundlag af dels karakteren af de oplysninger, der ønskes indsigt i, og dels formålet med benyttelsen af oplysningerne, jf. bemærkningerne til § 24 i forslag nr. 182 til Lov om offentlige arkiver m.v., fremsat den 22. januar 1992.

En konsekvens heraf er, at behandling af ansøgninger, der vedrører de samme arkivalier, kan få et forskelligt udfald alt efter den tilsigtede udnyttelse af de oplysninger, der søges adgang til.

Spm. nr. S 782

Til kulturministeren (11/12 97) af:

Erik Voss (EL):

»Hvad agter ministeren med baggrund i den såkaldte Poul Brink-sag at gøre, for at publikums adgang til Statens Arkiver ikke forringes?«

Begrundelse

Ifølge Statens Arkivers »Rapport om tilgængelighedspraksis 01.11.1995 – 31.10.1996« (rapport IV – 1997) side 29f har Statens Arkiver fundet »anledning til at arbejde for, at regler og vilkår for benyttelse af ikke almindeligt tilgængeligt arkivmateriale præciseres«. Da udgangspunktet for denne konklusion er den såkaldte Poul Brink-sag, hvor politimesteren i Gladsaxe ikke forventede, at Poul Brink kunne findes skyldig til straf for overtrædelse af lov om offentlige arkiver, befrygter spørgeren, at den nævnte præcisering kan føre til indskrænkning af publikums adgang til Statens Arkiver.

Svar (18/12 97)

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til den såkaldte Poul Brink-sag, hvor Statsadvokaten og politimesteren i Gladsaxe ikke forventede, at Poul Brink kunne findes skyldig til straf for overtrædelse af lov om offentlige arkiver m.v.